

Sygn. akt IV CSK 333/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku D. K. i T. K.

przy uczestnictwie M. Ł., M. Ł.-M., W. Ł., D. S., A. X.-B., E. K., R. K., I. K., J. K.,
B. S., A. K., H. J., E. Y., M. W., B. F., Z. F., K. Ł. oraz Z. W. następcy prawnego
C. K.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 listopada 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w L.

z dnia 29 maja 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 29 maja 2012 r., wydanego w sprawie nabycie własności nieruchomości przez zasiedzenie, wnioskodawcy D. i T. małżonkowie K. uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych oraz istnieniem potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, ujmując te zagadnienia w formie dwóch pytań.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołała się na dwie przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., lecz żadna z nich nie została wykazana.

Na uzasadnienie twierdzenia o wystąpieniu tych przyczyn, skarżąca powołała te same pytania, choć każda z nich ma niezależny charakter, a zatem powinna być wykazana przy pomocy odrębnej i właściwej dla niej argumentacji prawnej.

W przypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., poza precyzyjnym wskazaniem konkretnego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, oraz powołaniem przepisu bądź przepisów prawa,

na tle których problem ten miał się pojawić, konieczne było zaprezentowanie różnych możliwych sposobów rozwiązania tego problemu oraz przedstawienie argumentów prawnych przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienie na czym polegają poważne trudności związane z wyborem danego rozwiązania, przekonanie o „istotności” przedstawionego zagadnienia oraz wykazanie, że ma ono charakter uniwersalny, a zatem, iż jego wyjaśnienie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Nie odpowiada tym wymaganiom wniosek skarżących, ograniczający się do dwóch pytań pozostawionych bez dalszej wymaganej argumentacji prawnej mającej świadczyć o tym, że odpowiedź na nie budzi poważne wątpliwości, a problemy, do których pytania się odnoszą, charakteryzują się istotnością oraz abstrakcyjnym charakterem, a zatem cechami właściwymi dla zagadnień prawnych w przedstawionym rozumieniu.

W przypadku powołania się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem na potrzebę wykładni przepisów prawa, skarżący powinni byli poza dokładnym wskazaniem tych przepisów wyjaśnić na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich rozumieniem bądź wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151 oraz z dnia 18 czerwca 2003 r., II CZ 50/03, niepubl.). Wymagania te także nie zostały spełnione. Skarżący przede wszystkim nie wskazali żadnego konkretnego przepisu prawa, który wymagałby interpretacji. Ponadto wskazane w skardze orzeczenia nie świadczą o występowaniu rozbieżności na tle kwestii, na które powołali się w uzasadnieniu wniosku, gdyż przytoczone przez nich stanowisko Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 17 grudnia 2010 r., III CZP 108/10, niepubl.) mające świadczyć o takich rozbieżnościach zostało przedstawione bez uwzględnienia kontekstu, na tle którego zostało wyrażone.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw

jw